

nešel za mnou, nad mechem je, zdá se, aspoň doposud klid, a i kdyby nebyl, myslím, že bych se teď nemohl zdržovat pozorováním; změnil jsem místo, ze světa nahoře jsem přešel do svého doupěte a okamžitě pocítím účinek té změny. Je to nový svět dodávající nové síly, a co je únavou nahoře, není únavou zde. Vrátil jsem se z cest, bez sebe únavou z toho trmáčení, avšak shledání se starým obydlim, práce s novým zařizováním, která na mě čeká, nutnost v rychlosti aspoň povrchně obhlédnout všechny prostory, především však co nejrychleji proniknout na hradní nádvoří — to všechno proměňuje únavu v překotný neklid, je to, jako bych v okamžiku, kdy jsem vstupoval do doupěte, absolvoval dlouhý a hluboký spánek. První práce je velmi namáhavá a plně mě zaneprázdní: totiž protáhnout kořist úzkými a tenkostěnnými chodbami labryntu. Tlačím ji vši silou před sebou a jde to, ale na mne příliš pomalu; abych to urychlil, urvu kus z té spousty masa a hrmu se přes ni, skrz ni, teď už mám před sebou jen část, teď se to postkruje lehčeji, ale já jsem tak vecpaný do té spousty masa v těch úzkých chodbách, jimiž se sám tak tak proderu, že moc neschází, abych se ve vlastních zásobách udusil, kolikrát se jejich náporu ubráním leda žraním a pitím. Avšak transport se podaří, netrvá příliš dlouho, labrynt je zdolán, s úlevou stanu v normální chodbě, spojovací chodbou pro ženu kořist do jedné z hlavních chodeb zvlášť k tomu uzpůsobené, která se prudece svažuje k hradnímu nádvoří. Teď už to nic není, teď se všechno takřka samo od sebe valí a stáká dolů. Konečně na svém hradním nádvoří! Konečně si budu moci odpočinout. Všechno při starém, žádný větší malér se, zdá se, nestal, drobné škody, které zpozorují na první pohled, se brzy spraví,

jen ještě napřed dlouhou obchůzku chodeb, ale to není žádná námaha, to je rozprávka s přáteli, jak jsem to dělával za starých časů či — nejsem vlastně ani tak starý, ale paměť se v mnohém už docela zakalila — jak jsem to dělával anebo jak slyším, že se to dělává. Začnu teď s druhou chodbou schválně pomalu, když jsem viděl hradní nádvoří, mám nekonečně mnoho času — vždycky mám v doupěti nekonečně mnoho času —, neboť všechno, co tam dělám, je dobré a důležité a takřkajíc mě to sytí. Začnu s druhou chodbou a uprostřed přeruším revizi a přejdu do třetí chodby a dám se jí dovést na hradní nádvoří a musím se teď ovšem dát znovu druhou chodbou a tak si hraju s prací a rozmnožuju ji a usmívám se a raduji se a pak jsem už celý zmaten z té spousty práce, ale nenechám ji být. Kvůli vám, chodby a prostranství, a hlavně kvůli tvým otázkám, hradní nádvoří, jsem přece přišel, životem jsem hazardoval, a to jsem byl předtím celou dobu takový hlupák, že jsem se o něj třásl a kvůli němu oddaloval návrat k vám. Co je mi po nebezpečí, teď, když jsem u vás. Patřte ke mně, já k vám, jsme spolu spjati, co se nám může stát. Ať se nahoře tlačí třeba celé stádo, ať si je tam připraven čenich, který prorazí mech. A i doupě mě teď pozdraví svým mlčením a prázdnotou a dotvrdí, co říkám. — Teď ale na mne přece jen padne jakási zemdlenost a na jednom prostranství, které patří k mým miláčkům, se trochu stočím do klubička, dávno jsem ještě neobhlédl všechno, ale já přece chci obhlídku dokončit, nechci tu spát, povolím jen tomu svodu a zařídím se tu, jako bych chtěl spát, jestli to tu jde pořád ještě tak dobře jako dřív. Jde to, jenomže já už se nedokážu vytříhnout, usnu tu hlubokým spánkem.